

hvad vor Søofficersstand koster, lægge det store Beløb, der anvendes paa deres Uddannelse, hvilket andrager 39,000 Kr. pr. Søofficer.

Jeg skal gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører. Det undrede mig lidt, at hans Bemærkninger vedrørende Krigsministeriets Budget skulde opsættes til Marineministeriets Budget, og at de Bemærkninger, der vedrørte Krigsministeriet, skulde gøres her. Det ligger jo egentlig uden for Dagsordenen, men jeg haaber, at den højtærede Formand vil give ogsaa mig Lov til at vende tilbage til Krigsministeriet. Den ærede Ordførerte mente jo, at status quo var opretholdt. Det gaar ham ligesom hans Partifælle, det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard), der jo ogsaa holdt paa, at status quo var opretholdt, idet de jo slet ikke vilde høre Tale om de 5 Millioner. Det skulde jo gaa saa ganske stille med de 5 Millioner, og de mene altsaa, at de ikke bør regnes med til vore Militærudgifter. Det forekommer mig, at saadant Taskespilleri gælder ikke. Det kan ikke nytte, at vi ville skjule de 5 Millioner, det er en ren og skær Militærbevilling, der er bevilget i Aar, og der kan ikke være Tale om andet, end at den maa lægges til, hvad vi i Aar give ud til vort Militærvæsen.

Saa udtalte den ærede Ordfører, da han første Gang havde Ordet, at de Forslag, vi have stillet, vare et Brud paa bestaaende Love. Endelig nu fik jeg ham til at oplyse, hvori det Brud skulde bestaa, og det forekommer mig at være en højst mærkelig Oplysning, den ærede Ordfører kom med der. Han sagde, at naar vi til Forslagene vedrørende Vedligeholdelsesarbejder paa Flaadens Skibe og Flaadens Inventar have nægtet et Beløb af 370,000 Kr., vilde han mene, at det skulde være Brud paa bestaaende Love. Det er jo slet ikke Tilfældet, der staar jo ikke et Ord i Lovene om, at vi skulde bevilge saadanne Beløb, og at sætte Udgifterne ned er jo ikke andet end, hvad Venstre har gjort hvert eneste Aar. De have foretaget meget betydelige Nedsættelser, netop paa denne Konto; men de have gjort det paa den Maade, at naar Marineministeren er kommen ind til Finansudvalget, har man sagt til ham: Her er forlangt et Beløb paa 952,600 Kr. Det ville vi paa ingen Maade give, men vi ville give saa og saa meget, og saa har man budt Ministeren en rund Sum og sagt: Nu kan du selv fordele det, som du har Lyst, vi ville ikke sidde og pege ud, at det skal være det

eller det Skib eller en anden Ting, der skal nægtes noget til, vi overlade til Administrationen selv at bestemme, hvor de ville indføre Besparelser. Man bød, som sagt, Ministeren en rund Sum. Nu have vi foreslaaet at nægte 370,000 Kr.; men der er endnu til Rest paa denne Konto et Beløb af 582,600 Kr. Jeg tror, enhver vil indrømme, at det er et meget stort Beløb, og det er min Overbevisning, at naar vi have en økonomisk Minister, kan han meget godt komme ud af det dermed, og det maa saa overlades til ham, hvorledes han vil anvende disse Penge paa de Steder, hvor det er mest nødvendigt; men der staar ikke et eneste Ord noget Sted i vore Love om, at vi skulde bevilge 952,600 Kr., som den ærede Minister har forlangt. Det forekommer mig højst mærkeligt, at den ærede Ordfører, der jo er Jurist af Profession, kan fremsætte saadanne Paastande, og han vil jo ogsaa komme i den største Forlegenhed, hvis jeg nu bad ham citere den Lovparagraf, hvori det staar skrevet, at vi skulde bevilge 952,600 Kr., det staar intetsteds. For øvrigt vil jeg sige til den ærede Ordfører, at naar dette vedtages paa Finansloven, er det blevet lovligt, for efter min Mening er Finansloven en lige saa god Lov som enhver anden Lov, naar den en Gang er bleven vedtaget af de Faktorer, som have med Finansloven at gøre.

Dernæst gik den ærede Ordfører over til at tale om Nybygningen af „Olfert Fischer“. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at første Gang denne Bevilling var fremme for en 2—3 Aar siden, stemte Socialdemokratiet mod den og sagde: Vi ville ikke gaa med til at bygge et nyt Panserskib til 4—5 Mill. Kr., og vi fraraade Tinget at gaa med til denne Bevilling. Nu er det en Bevilling, som fordeler sig over flere Aar, men naar vi første Gang, Bevillingen blev forelagt, bestemt have taget Afstand fra Bygningen af dette Panserskib, ere vi selvfølgelig i vor gode Ret, naar vi hvert Aar nægte de ny Bevillinger, som forlanges i dette Øjemed. Ellers vilde man jo kun hvert fjerde eller femte Aar, naar der er Tale om ny Bevillinger, faa Løjlighed til at stemme mod disse Bevillinger, men skulde staa bundne ved, hvad Flertallet har vedtaget. For øvrigt vilde det være fuldkommen lovligt, hvis Flertallet her vilde sige: Vi ville ikke fuldføre dette Skib „Olfert Fischer“, vi ville afhænde det paa en eller anden Maade, vi ville ikke anvende flere Penge derpaa, lad os se at stoppe i Tide! Og for øvrigt, hvi